

LUBOMÍR PIRO

**KEĎ LÁSKA BOLÍ,
AJ CHLAPI PLAČÚ...**

VYDALO MEA2000 s. r. o.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0199-8

LUBOMÍR PIRO

**KEĎ LÁSKA BOLÍ,
AJ CHLAPI PLAČÚ...**

Autor: Lubomír Piro

Grafická a technická spolupráca: Rybár Štefan, Labai Emil

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0199-8

ŽIVOTNÝ PRÍBEH Z POHĽADU MLADÉHO
CHALANA, HLADAJÚCEHO SPRÁVNU CESTU
A ZMIETAJÚCEHO SA V NÁRUČÍ I OKOVÁCH
LÁSKY. PRÍBEH KONČIACI SA TAK, AKO BY
TO NIKTO NEOČAKÁVAL...

Pod'akovanie

*Ďakujem všetkým, ktorí stáli pri
zrode tohto románu.*

(autor)

OBSAH

ÚVOD	5
KAPITOLA 1.	9
KAPITOLA 2.	25
KAPITOLA 3.	48
KAPITOLA 4.	88
KAPITOLA 5.	112
KAPITOLA 6.	145
KAPITOLA 7.	178
KAPITOLA 8.	211
KAPITOLA 9.	228
KAPITOLA 10.	252
KAPITOLA 11.	286

ÚVOD

Volám sa Filip. Som dvadsaťdvaročný chalan a páčia sa mi dievčatá s dlhými, tmavými vlasmi. To by bolo hádam v poriadku. Ale... Ale od istého času som sa začal obzerať aj po chalanoch... A to už asi v poriadku celkom nie je... Môj život sa začal tak, ako každého iného. Skončil som školu a zamestnal sa. Neskôr som sa zamiloval do krásneho dievčaťa. No a potom sa objavil jeden chalan... Láska má mnoho podôb a mnohí sa už ocitli v jej nežnom náručí, ba aj v jej bolestí spôsobujúcich okovách. Áno, zazerám na chalanoch... No, čo už s tým... Mám dve možnosti. Buď to prijať a žiť šťastne až do smrti alebo to odmietnuť a trápiť sa celý život. Ktorú možnosť si vyberiem? Pre ktorú sa rozhodnem?

Túžim nájsť lásku, potom milovať a byť milovaný...
Život patrí všetkým a láska zas každému. Vôbec nie je
dôležité, či ste orientovaní tak alebo onak... Prichádzame
sem, aby sme žili... Žijeme, aby sme milovali...
Milujeme, aby sme boli milovaní...
Život je skutočne dar a záleží od každého jedného z nás,
ako ho prežije a ktorú cestu si vyberie. Či tú strastiplnú,
ktorá ho dovedie do vytúženého cieľa alebo tú pohodlnú,
ktorá nevedie nikam. Každý má možnosť rozhodnúť sa
ktorým smerom sa bude uberať. Či na najbližšej
križovatke odbočí správne alebo sa dostane do slepej
uličky.
Aj keď sa tak stane, slepá ulica ešte neznamená koniec.
Vždy je tu možnosť na výber. Človek sa môže vrátiť
naspäť a zvoliť si inú cestu. Tú, ktorá ho dovedie úspešne
do cieľa. Tá možnosť výberu, či rozhodnutia tu stále
existuje. Záleží skutočne len od nás, či ju využijeme...
Dlho som premýšľal, či má zmysel o takom niečom
vôbec písať.

No napokon som usúdil, že ak už pre nič iné, tak aspoň pre pocit úľavy v mojej duši. A ak tých pár stránok pomôže niekomu, kto uvažuje nad svojim životom správne sa rozhodnúť, tak potom to zmysel určite má. Takýchto, či podobných príbehov je na svete určite oveľa viac. No nie každý to chce zviditeľniť. Nieкто zostane v ústraní, nieкто sa pre to trápi a nieкто pozbiera odvahu a pustí to do sveta...

Dlho som otáľal, no napokon sa to predsa zrodilo do dnešnej podoby. Vtedy som otvoril šuplík na svojom pracovnom stole a šup to tam. Dlho, veľmi dlho to tam ležalo. Na samom dne. Schované pred celým svetom. Opäť som váhal a uvažoval. Predsa len táto téma dosť vytýča a ani len netuším, ako to čitatelia príjmu. Otázka je, či to vôbec príjmu...

To, že teraz držíš v rukách túto knižku však nasvedčuje, že som sa rozhodol tak, ako som sa rozhodol... Skôr než ju opäť položíš medzi tie ostatné, zamysli sa, skús si ju najprv prečítať a potom hodnotiť...

Určite zistíš, že mnoho vecí je v skutočnosti úplne inak, ako sa zdajú byť na prvý pohľad...

Predkladám životný príbeh z pohľadu mladého chalana, hľadajúceho správny smer, správnu cestu. Zmietajúceho sa v náručí i okovách lásky. Príbeh, ktorý sa končí tak, ako by to nikto neočakával. Príbeh poodhaľujúci tému, na Slovensku dosť neobvyklú. Pozerá sa však na ňu úplne iným pohľadom...

Filip

KAPITOLA 1.

Fitnes centrum bolo takmer prázdne. O takomto čase tu nezvyklo byť veľa ľudí. Zapĺňalo sa väčšinou až po obede a v podvečer tu už býval poriadny nával. Na drevenej lavičke v šatni sedel čerstvo osprchovaný chalan. Hlava sklonená nad notesom, do ktorého voľačo usilovne písal. Jeho postava nasvedčovala, že sa posilňovaniu už istý čas venoval. Nebol to však namakaný a anabolikami sa dopujúci borec. Chlapcova postava bola skôr atletická. Široké a mocné ramená, úzke boky, výrazné bicepsy a pevné stehná. Dalo by sa povedať, že to bol v celku súmerný a pôsobivý atletický typ chalana.

„Nazdar Filip.“ - pozdravil ho vypracovaný blondín prechádzajúci uličkou medzi skrinkami.

Chlapec zdvihol hlavu, rukou si odhrnul z čela čierne havranie vlasy a prehodil ich dozadu. Pekná počerná tvár, na ktorej by vás určite zaujali zvláštne zelenkavé oči a pohľad striehnucej šelmy.

„Zdravím ťa Tomáš.“ - odzdravil chlapec s výrazne hlbokým, príjemným hlasom.

Sklonil hlavu a pokračoval v písaní, pričom mu vlasy opäť padli do čela. Tomáš sa posadil na lavičku, zhodil zo seba prepotené šatstvo a opášaný ručníkom sa vybral smerom k sprchám. V polceste sa zastavil a zvolal:

„Filip, zajtra je sanitárny deň. Bude tu zatvorené. Len aby si nezabudol.“

„Vďaka ti Tomi. Teraz už určite nezabudnem.“ - zareagoval Filip, neprestávajúc s písaním.

Po chvíli zatvoril notes, pero zastrčil medzi listy a odložil ho do vaku. Obliekol sa a ponáhlal sa von. Pri bare pozdravil blondínku s výrazným poprsím a šmátrajúc vo vrecku košele sa snažil vyloviť vibrujúci mobil. Druhou rukou sa oprel do dverí a vykročil na ulicu.

Zaujatý hľadaním mobilu si vôbec nevšimal okolie a vzápätí do niekoho vrazil. Na zemi sa ocitla igelitová taška s nákupom a po zámkovej dlažbe sa kotúlali pomaranče a citróny.

„Prepáčte, je to moja vina. Bol som zaujatý mobilným telefónom, vôbec som si vás nevšimol a...“ - zastavil sa uprostred vety.

To sa už pozeral do jej tváre. Áno, bolo to dievča sladké ako cukrík. Kráska s dlhými, zvlnenými, čiernymi vlasmi a mandľovými očami.

„... a bola by veľká škoda nevšimnúť si ťa.“ - pokračoval ďalej keď zistil, že je to dievča, zrejme mladšie ako on. Krásna neznáma sa pousmiala a chcela sa zohnúť, aby pozbierala nákup váľajúci sa po dlažbe. Nerátala však s tým, že to isté sa chystá spraviť aj Filip. Samozrejme, že sa tresli čelom, až to priam zazvonilo.

„Do šľaka. Keď sa raz darí, tak sa darí. Sorry, nebolí to?“ - spytoval sa Filip zbierajúc pomaranče a citróny do igelitovej tašky.

„To je v pohode. Snáď to rozchodím.“ - žartovalo dievča.

Filip držal tašku s nákupom a len tak, aby reč nestála sa spýtal:

„A čo škola? Ulievaš sa?“

„Ale nie. Práve idem od lekára. Mám chrípku.“ - odpovedalo dievča.

„Tak preto tie citrusy. A teraz ťa bude ešte aj čelo bolieť. Prepáč. Mrzí ma to. Ale odčiniť to. Pomôžem ti s tými taškami a odprevadím ťa.“ - Filip zobral aj druhú tašku a spýtal sa:

„Ktorým smerom? Bývaš ďaleko?“

„To naozaj nemusíš. Bývam tu neďaleko v paneláku.“ - povedalo dievča a milo sa usmialo.

„Veď to predsa musím voľajako vyžehliť. No nie?“ - nedal sa odhovoriť Filip.

Kráčali teda spolu. Rozprávali sa o všetkom možnom a usmievali sa jeden na druhého. Filip uvažoval nad tým, že sa mu to dievča celkom pozdávalo.

Bola pekná, zábavná aj napriek tomu, že ju morila chrípka. Bol to presne ten typ baby, aký sa mu páčil. Zaujímavá tvár a dlhé, tmavé vlasy... Zastavili sa pred panelákom.

„No, Bože... Ja nemám kľúče. Snáď je mama ešte doma.“ - dievča podišlo k menovkám a stlačilo zvonček s nápisom: rod. Hanákovska

„Prosím.“ - ozval sa ženský hlas.

„To som ja mami. Zabudla som si kľúče.“ - povedalo dievča nakloniac sa k mikrofónu.

„Laura, ty si raz aj hlavu zabudneš. No, pod' hore.“ - zúfalo odpovedala jej matka.

Ozval sa bzučiak a Laura otvorila dvere. Pridržiavala ich nohou a rozpačito sa usmiala.

„Ja už pôjdem.“ - odvetila a natiahla ruky za taškami.

„Á... samozrejme. Nech sa páči. A ešte raz sa ospravedlňujem.“ - povedal Filip, podávajúc jej tašky a pridržiavajúc jej dvere.

Potom ešte strčil hlavu do dverí a zvolal:

„Ja som Filip. Prepáč, ak môžeš.“

Laura sa otočila, usmiala sa a zmizla vo výťahu. Filip kráčal späť do mesta a uvažoval nad tým, že občas sa darí aj napriek tomu, že sa nedarí.

To je baba. Poznám jej meno, priezvisko, viem kde býva... No, nie je to super? Páči sa mi. Smerujem domov. Bývam v dvojizbovom byte, za ktorý vd'áčim svojmu tatkovi. Ten sa pochlapil a odovzdal mi kľúče od bytu k mojim osemnástym narodeninám. Vraj v ich rodine to vždy tak bolo, že na prahu dospelosti sa opúšťalo rodné hniezdo a každý si budoval svoj vlastný život. Nebol som síce spočiatku veľmi nadšený, ale neskôr som bol rád, že ten byt mám. Medzi mojimi rodičmi to už dávnejšie škrípalo a krátko po mojej osemnástke sa rozviedli. Ani nemusíte hádať dôvod... Otec bol neskutočný záletník a získal každú, ktorú chcel... Mama mu to istý čas tolerovala, no napokon to vzdala a rezignovala. Teraz žije sama a všetok svoj čas, energiu a silu venuje práci v štátnej správe, stále čakajúc na tú svoju lásku... Raz možno príde krásny princ na bielom koni...

No a otec? To je kapitola sama o sebe. Momentálne žije s prsnatou žubrienkou. Áno, je mladšia ako ja a vôbec netúžim volať ju mama. Otcom asi lomcuje druhá puberta, ktorá vraj prichádza na mužov po štyridsiatke. Ako len môže byť niekto taký hlupák. Je to iba ďalšia potvora, ktorá bude z neho žmýkať peniaze, potom ho odkopne ako handru a zmizne ako gáfor. Sorry. Je to môj otec, nechápem však ako môže byť taký somár. No to je tak, keď niekto rozmýšľa niečím iným ako hlavou... A ak tým rozmýšľa celý život, potom sú akékoľvek slová zbytočné...

Filip odomkol dvere svojho bytu a hodil sa na posteľ. Mal ešte chvíľu čas, tak si zapol CD prehrávač a len tak leňošil. Tento týždeň začínal až od jedenástej, takže mal ešte chvíľku. Do kaviarne kde pracoval ako čašník, to bolo len zopár ulíc. Táto práca ho voľajako zvlášť nenapĺňala, ale niečím sa živiť predsa musel. Pravdu povediac, bol tam hlavne kvôli svojmu zovňajšku.

Dámy sa rozplývali pohľadom na fešného, urasteného čašníka a nešetrili na prepitnom. Toto bol asi jediný dôvod, pre ktorý tam zotrúval... Áno, súhlasil s tým, že to nebolo veľmi pekné, ale bolo to tak... Žiť sa musí a peniaze boli k životu potrebné...

Majiteľ kaviarne bol Filipom nadšený. Odkedy tu tento chalan začal pracovať, výrazne mu stúpila návštevnosť. Časom mu zvýšil plat. Samozrejme v tichosti, aby o tom ostatní nevedeli a všetko, čo získal ako prepitné mu ponechával. Bolo to výhodné pre obe strany. Filip si zarobil bokom a majiteľ profitoval z vyššej návštevnosti. Filip so svojim výzorom mohol mať babu, ktorú chcel... Rovnako ako jeho otec... Filip však hľadal lásku, nie sex... Bol úplne iný ako jeho tatko, ktorý potreboval iba sex.

Vysoký, štíhly, svetlovlasý chalan za barovým pultom sa naklonil k ťažkému závesu, ktorý oddeľoval príručný sklad od barového priestoru a zvolal:

„Filip, máš obsadenú dvojku.“

„Áno Lukáš. Idem.“ - ozval sa hlas za závesom, ktorý sa vzápätí odhrnul a pred ním sa objavil Filip v bielej košeli, ktorá obopínala jeho svalnaté ramená a výrazne kopírovala zdatnú hrud’.

Bordová kravata elegantne dotvárala jeho celkový švihácky vzhľad. Vošiel si rukou do vlasov, ktoré mu padli do čela, pohodil ich dozadu a chvíľu pridržel. Tento pohyb spôsobil, že sa mu napol biceps ľavej ruky a obopol rukáv košele takmer na prasknutie. V druhej ruke držal škatuľu s hnedým trstinovým cukrom, ktorý sa práve minul a to bol ten dôvod, prečo sa prehraboval v sklade medzi policami.

„Norika, pozri sa. To je on. Ten nežný krásavec za barovým pultom.“ - prehovorila jedna z dvoch žien sediacich za stolom.

„Bože, Žužu. Ten ti je krásny.“ - jasala tá druhá. Filip položil škatuľu s cukrom pod pult a hodil pohľad na dvojku. Sedeli tam dve tridsaťpäťky. Jednu z nich tu už párkrát zazrel a tá druhá bola nová.

„Žužu a čo ak sem nepríde a obslúži nás niekto iný?“ -
uvažovala Norika.

„Prosím ťa Norika. Majú podelené rajóny a tento stôl
patrí jemu. To už mám zistené.“ - ozvala sa Žužu.
Filip zobral z pultu malý blok s papiermi a zamieril
k stolu.

„Dobrý deň, milé dámy. Čo vám prinesiem?“ - oslovil
ich usmiaty Filip a hodil svojimi zelenými očami raz
po jednej a raz po druhej.

„Dáme si veľké presso s mliekom. Dvakrát, prosím.“ -
odvetila tá, ktorú tu už párkrát videl.

„Áno dámy. Hneď som opäť pri vás.“ - povedal Filip.
Mierne sa uklonil a pobral sa rýchlym krokom k baru.

„No a teraz sleduj Norika. To si nemôžeš nechať ujst’.
Pozri ako sa mu nádherne pohojdáva tá jeho malá, pevná
ritka.“ - upozorňovala Žužu.

Filipove čierne nohavice obopínali pevné stehná
a zvýrazňovali jeho vypracované pozadie.

„Žužu. Tak za tak krásnou ritkou by som išla aj na kraj
sveta.“ - takmer sa rozplývala Norika.

Filip sa oprel o barový pult a zvolal:

„Dvakrát veľké presso s mliekom na dvojku.“

„No vidíš, Norika. Vravela som ti, že neoľutuješ.“

„Bože, Žžu. To ti je ale kus.“

Filip doniesol presso a elegantne ho položil pred obe ženy so slovami:

„Nech sa páči dámy. Vaše presso s mliekom.“ - na tvári sa mu objavil rozkošný úsmev.

Ten ovládal dokonale. A už aj kráčal k ďalšiemu stolu.

Keď sa opäť objavil za barovým pultom, Lukáš mu vravel:

„Filip, tie dve paničky ťa neskutočne žerú...“

„Myslíš?“ - váhal naoko Filip.

Vedel však veľmi dobre, že to bolo presne tak . Tie dve ihneď prekukol.

„Ti hovorím, Filip. Sledovali tvoj zadok pohľadom, ktorý prenikal hádam až pod tvoje boxerky.“

„A ako vieš, že mám boxerky?“ - žartoval usmievajúci sa Filip.